

ایلوپنہ غاتیا

2 میکوپنہ

یادِ حیات: غنچوارنا حیات انگا فکر
(حق نواز شاہ)

3 میکوپنہ

یادِ حیات: کرمونی کا ہک۔۔۔
(یارجان زیب)

سفر نامہ: قلات آن اسلام آباد اسکان
(صادق بلوچ)

4 میکوپنہ

نوشتا تک: پیراڈائم Paradigm
(پروفیسر حسن ناصر)

5 میکوپنہ

افسانہ: فیکٹری نامیلہ و شاد کامیک
(سلیمان لائق/حمید عزیز آبادی)

6 میکوپنہ

غزل: افضل مراد
افسانہ: دھول انا توار
(ابرار برکت)

7 میکوپنہ

افسانہ: غیرت ناقل
(سراج شین)

8 میکوپنہ

افسانہ: علم و زانت اٹ راج انارکھ
(ابرار بلوچ)
(مدل سمیع)

ہفتئی

All About #Brahui

کوئٹہ

براہوئی نابابت
براہوئی ٹی

تالار

حضرت سیدنا عمر فاروقؓ

(شوگال)

ارٹھیکو خلیفہ اکابر اسلام حضرت سیدنا عمر فاروقؓ تاریخ دان آ تا حوک آ ہجرت نبویؐ آن چل سال مست ودی مس، حضرت سیدنا عمر بن خطابؓ ناسلسلہ نسب ہشت میکو پشت ائی نبی اکرمؐ تون ملک۔ اسلام قبول کنگ ناوخت آ حضرت نا عمر مبارک 27 سال کس، و دخت نبوت نا ہفت میکو سال کس۔ ہوزمانہ ٹی اونا شخصیت نا اہیت نا اندازہ داڑان مریک کہ حضرت عمرؓ نا اسلام قبول کنگ آن پد مسلمانک اعلانیہ مسجد حرم ائی نماز خواننگ بنا کریر۔ عمرؓ مکہ مکرمہ ٹی ہفت سال و مدینہ منورہ ٹی دہ سال اسکان صحبت نبویؐ آن شرف دوئی کرے۔ و آنحضرتؐ تون کل غزوہ غاتیی و کفر اتون ہر جنگ ائی ہم کو پے کس۔ حضرت شاہ ولی اللہ نا پاننگ نارداق قرآن پاک نا 27 آیات حضرت عمرؓ نا تائید اٹ شیف مسر۔ حضرت عمر فاروقؓ ہمو ہستی کس کہ اونا باروٹ حضورؐ فرمانے کہ اگہ کنے آن پد نبوت نادر بند متو کہ تو کنے آن پد پیغمبری نا تاج عمرؓ پیر فنگا کہ۔ بزرگی و بہادری و شجاعت، بردباری، صبر و تحمل گویا کہ کل انسانی

ہینکار و شوگال عبدالحمید قلات پرنٹرز ٹیمیل روڈ کوئٹہ خان ہینک کرسا 302
فیور 1 پونیورسل کمپلیکس جناح روڈ کوئٹہ خان تالان کرے

یادِ حیات

غمخوارِ نا حیاتِ انکا فکر

کل آن مست ای داپاؤ کہ ای نقاد اس افٹ، ولدا پاؤ کہ ای نقاد اس افٹ، اسے وار پین پاؤ کہ ای نقاد اس افٹ۔ ولے شہید غمخوار حیات نا دا غزل کئے بھاز دوست بس، وای دانا تنقیدی جان یا جائزہ ء "تجزیاتی تنقید" نارداٹ ہلنگ نا چکو کوکشت اس کریٹ۔ اومیت ء کہ نقاد آک کئے بشور۔

شہید تینا دا غزل ء اسپکا مہالو اسے مشاعرہ اسٹیٹ پارسیس، ہر اتم تن پام اسٹیڈی سرکل نا پارہ غان وژن اسکول قادر آباد لکھی بولی تا جہانی دے انارداٹ مشاعرہ اس تنخان تو ای ہندا غزل نا فرمائش ء کریٹ۔ شہید غمخوار حیات کنا فرمائش اٹ ہندا غزل ء ولدا پارے:

”پوؑ نا شیفک اٹی خن تے کرین ن سرمہ“ مطلع نا اولی پٹ یا مصرع ٹی پوؑ اسے علامت اسے، پوؑ ءن براہوئی زبان اٹ خاخر نا ہوشگلوک آپاٹ اکن کاریم اٹ اتینہ، کہ پاٹ تینا اصل حالت اٹ سلف، مطلب ہشنگے، ہشگر مرے یا پوؑ مرے۔ تو غمخوار تینا دا غزل نا ردیف ء ”سرمہ“ تنخانے، اسے پوسکن ء، جتا ء ردیف اسے، ہر ادے علامتی وژاٹ کاریم اٹ ایسنے۔ شیفک ن ہمو پاٹ، یا پلاسٹک آن جوڑ کروک آزاباب (آک) ء پانہ، ہراٹی خن تے سرمہ کیونہ۔

سرمہ نا جند فارسی ٹی ہم ارے، سرمہ دن تو خل آن جوڑ مریک، ولے ہر اتم کزننگ، نت مریک، گڑا سرمہ جوڑ مریک۔ سرمہ ء خن سمیت شاعرہ یا خن نا گڑا سے، ہندا سوب آن دادے جوان خوڑت کیونہ۔ بھاز وخت پچ آن ہم کشرہ۔

غمخوار حیات نا مطلع نا اولی مصرع ہم علامتی ء۔

خاخر و پوؑ انا انسانی زنداوتون بھاز متکن ء سیالی اسے، ہر اتم کہ بندغ جنگل آبیٹ رپیگا کہ، ویشکار کریک ہمو وخت آو نا گنگی و سیالی خاخر تون کس۔ داسہ دا مصرع غان ای دا ہم سمجھو کہ شاعر داڑے ہمت، غیرت، جبرت، بہادری، دلیری و بے خوف متنگ نا ہیبت ء یک۔ کہ نئے آ یا نا ڈیہہ آ ہمو

سخت انگا وخت بسے کہ ن داسہ تینا خن تے اگہ سرمہ کیونہ، تو اودے ہم پوؑ نا شیفک اٹ کیونہ۔ مطلب نا حال دا جاگہ غاسر بسے کہ ن سرمہ ہم داسہ پوؑ نا شیفک اٹ کیونہ۔

مطلع نا اڑی مصرع اٹ پاک کہ:

”عشق انا دیداوتون مس طور انا بدن سرمہ“

اڑی مصرع ٹی صنعت تبلیغ کاریم اٹ اٹگانے، کہ ہر اتم موسیٰ کلیم اللہ علیہ السلام، اللہ پاک تون دیدن اس خواہس تو، اللہ پاک نا اسے جلوہ غان کوہ طور، ہشنگا بس مس۔ غمخوار داڑے مصرع یا پٹ ء ہم بھاز زیبائی اٹ مطلع ٹی ایسنے، کہ عشق انا دیداوتون مس طور انا بدن سرمہ، بدن ہم علامت اسے، کہ مش ء بدن مفک۔ بدن تو ساہدار مطلب بندغ، جن، پشی، کچک یا ایلو ساہدار آتا مریک۔ مش انا بدن سرمہ متنگ آن مراد، مش انا بدن ء ہم عشق اٹ مروک آ دیدار نت کرے۔ بور بور کرے، خوڑت کرے۔

اولی شعراٹ پاک کہ:

”چنگ کرین مش تے وا شاعان بخت انا زی آ

بھرائی نا، کنا ارمان تا مس چن سرمہ“

دا شعر ہم علامتی ء شعر اسے۔ اتنے کہ

”بخت“ انا پچ ء وجود اس مفک کہ شاعر

پاک ”چنگ کرین مش تے نا وا شاعان

بخت انا زی آ“ اگہ بخت وجود چنگ گڑا امر

مش تے اونا زی آ شاعون؟ ولدا مش

شاغنگ شوی، بدختی و بے بختی نا علامت

اسے کہ فلانی کنا کل خواری تیا مش شاعا۔

اڑی مصرع ٹی پاک کہ ”بھرائی نا، کنا ارمان

تا مس چن سرمہ“

شاعر پانگ خواہک کہ ن کہ ملنگ نا

سوچاں، ہر اتم کہ ن اسٹ ایلو ء خنوں یا

تینا خاطر سرمہ کر بس، امر است مس نے؟
نی داخہ ظالم اسے اس کہ کنا است ء تین کن
سرمہ جوڑ کر بس۔

مومن مستی پارینے کہ

”کنا بیاض نا ہر شوخ آ غزل مس مودہ“

سادہ ء مصرع اسے ”بیاض“ شاعری نا چکا

کتاب، ڈاڑی یا کاپی کن کاریم اٹ

بریک۔ داڑے شاعر شاعری نا کتاب کن

معنی کن مومن آ ایسنے تے۔ کتاب اگہ شہیر

شاعری نامس تو اوٹی غزل ہم مرو، ہر اٹتے

شاعر شوخ ء غزل پارینے۔ ”مودہ“ نظم انا

کتاب، ڈاڑی یا کاپی کن کاریم اٹ

بریک۔ داڑے شاعر شاعری نا کتاب کن

معنی کن مومن آ ایسنے تے۔ کتاب اگہ شہیر

شاعری نامس تو اوٹی غزل ہم مرو، ہر اٹتے

شاعر شوخ ء غزل پارینے۔ ”مودہ“ نظم انا

کتاب، ڈاڑی یا کاپی کن کاریم اٹ

بریک۔ داڑے شاعر شاعری نا کتاب کن

معنی کن مومن آ ایسنے تے۔ کتاب اگہ شہیر

شاعری نامس تو اوٹی غزل ہم مرو، ہر اٹتے

شاعر شوخ ء غزل پارینے۔ ”مودہ“ نظم انا

کتاب، ڈاڑی یا کاپی کن کاریم اٹ

بریک۔ داڑے شاعر شاعری نا کتاب کن

معنی کن مومن آ ایسنے تے۔ کتاب اگہ شہیر

شاعری نامس تو اوٹی غزل ہم مرو، ہر اٹتے

شاعر شوخ ء غزل پارینے۔ ”مودہ“ نظم انا

کتاب، ڈاڑی یا کاپی کن کاریم اٹ

بریک۔ داڑے شاعر شاعری نا کتاب کن

معنی کن مومن آ ایسنے تے۔ کتاب اگہ شہیر

شاعری نامس تو اوٹی غزل ہم مرو، ہر اٹتے

شاعر شوخ ء غزل پارینے۔ ”مودہ“ نظم انا

کتاب، ڈاڑی یا کاپی کن کاریم اٹ

بریک۔ داڑے شاعر شاعری نا کتاب کن

معنی کن مومن آ ایسنے تے۔ کتاب اگہ شہیر

شاعری نامس تو اوٹی غزل ہم مرو، ہر اٹتے

شاعر شوخ ء غزل پارینے۔ ”مودہ“ نظم انا

کتاب، ڈاڑی یا کاپی کن کاریم اٹ

بریک۔ داڑے شاعر شاعری نا کتاب کن

معنی کن مومن آ ایسنے تے۔ کتاب اگہ شہیر

شاعری نامس تو اوٹی غزل ہم مرو، ہر اٹتے

شاعر شوخ ء غزل پارینے۔ ”مودہ“ نظم انا

کتاب، ڈاڑی یا کاپی کن کاریم اٹ

بریک۔ داڑے شاعر شاعری نا کتاب کن

معنی کن مومن آ ایسنے تے۔ کتاب اگہ شہیر

شاعری نامس تو اوٹی غزل ہم مرو، ہر اٹتے

شاعر شوخ ء غزل پارینے۔ ”مودہ“ نظم انا

.....حق نواز شاہ

”است امر مس نے؟ کنا است، زرس پا
بے است!“

دا پٹ اٹ ظلم و زیادتی نا ہیبت متنگ ء، کہ

اگہ نا ہم سینہ ٹی است اس ارے، گڑا کنا

است انا خیال ءنی امر خوش؟ ”بے است“

نا مطلب لغور، خلوک، ڈرپوک، ولے غمخوار

داڑے بے است ء بے رحم، ظالم، سخت انگا

است انا جاگہ غا کاریم اٹ ایسنے۔ داسہ

پوسکن ء معنی اس ایٹک۔

دا مصرع ٹی دا ترکیب نجا براہوئی زبان نا

سے، اگہ ن دا ہیبت ء اردو زبان اٹ بدل

کین تو دانا پچ ء معنی اس سلفک، وای دا

پانگ کیوہ کہ دا نا ہندا زیبائی ہم ختم

مریک۔ مطلب ن براہوئی یا بلوچی ٹی پانہ،

”است مریک نے دن پاسہ تے“، ”دل آ

بیت ترالے وڑ گولگیں“

کئے است مفک، نے است مریک۔

دانا براہوئی و بلوچی زبان نا زیبائی گولوز آتا

ترکیب آک ء۔

ہندا شعر نا اڑی مصرع ٹی پاک کہ

”سغاس است ء کر بس تین کن گل بدن

سرمہ“

سغاس نا مطلب نت کنگ، مش آنا زره

زرہ کنگ، مطلب پیداوار ء کہ کنا است ء

سرمہ ”کل ء سرمہ کرینے۔

”مہر و محبت نا تالان ء ہرا وڑ ڈکال

سرمہ

دیچہ دا خنک خنر داسہ گل بدن سرمہ“
شاعر داڑے پاک کہ بلوچ راج اٹ یا اونا
رسم دودو آ تیتی، مہر و مرہیت، مہمان داری و
قربانی تا ہرا تاریخ کس، داسہ او ختم مر ساع،
اوڑا ڈکال بسے، ودا ڈکال داسہ ہر پارہ غا
تالان ء، بھاز مشکل ء نا خنک داسہ مہر انا
سرمہ اس خنر۔

”ناخن تے بھرائی سرمہ اس نصیب مرے
یا معنی

کئے تو یار کرے نا سہ دیدن سرمہ“

شاعر پاک کہ مری، جتائی ٹی است ہم

کہیک، ہر خوشی سے کن ہم خلپک۔ گڑا

دیچہ دا جتائی یا تینائی ٹی نا خنک سرمہ اس خنر،

ولے نما کہ ہر اتم دیدار مس تو دن چا کنا

خنک سرمہ مرے۔

”خبر ء کل ء کہ غٹ کور ء، اوقفا ء تکلین اٹ

بہا و ایک اوقفا خلق آ مردوزن سرمہ“

غمخوار حیات نا دا شعر آن مست ن کور تاشار

اٹ شیشہ یا آدینک بہا کنگ، یا سوداگری

نا ہیبت ء تکسن، ولے داڑے شاعر نا انداز

بیان بدل ء، کہ کل ء خبر ء اوقفا شاعر غٹ کور

ء، ولے دا ہم ہموڑے کل سرمہ بہا کیونہ۔ دا

شعراٹ ن ناراج آ شاعر اسے بھاز جوان ء

تنقید اس کرینے، کہ ننا ہر خرابی ء خنک،

ولے خن تے ترکیب، دن کہ اکور ء پچ اس

ہم خنپک۔ جاگہ جاگہ وڑ انا ظلم و

زور اکی مریک، ولے ن خن تے تر کرسا

دکھ پچ ہم خنوں۔

مقطع ٹی شاعر پاک:

”پارے بارود نا گنداس اتوک آ مستاگر

حیات داڑے مرو ء نما (کفن) سرمہ“

ن ناراج اٹ مستاگر ہمو بندغ کن کاریم اٹ

بریک، کہ ہرا خوشی و گل بالی نا حوال اس

ایٹک۔ ولے داڑے مستاگر تون بارود نا

گند ء، دا نا مطلب دادے دا مستاگر

جوان ء ہیبت اس، خوشی نا حوال اس اتنے،

بلکہ داڑان داسہ داراج اٹ کفن آک ہم

سرمہ مرو۔

شاعر نا دا مقطع ء مومن آ تنخسا ن خنہ کہ ننا

ڈیہہ اٹ داسہ زندہ غاک ایہن ہم خوار،

در بدر، لنگڑ، ملاس ء،

کفن آک ہم ننا تارتار ء۔

یادِ حیات

کسرمونی کا ہک۔۔۔

برجائتخان۔ و ہر گام اونا مکک و راہشونی کن تون مس، شاعری، افسانہ نگاری، انشائیہ، مضمون نویسی دا کل اونا مہر و راہشونی نامثال نسر۔

استاد حیاتی ناجتائی اسہ ہندن ءہجر اسے ہرا اسل ایسر مٹک دا ہجر انا ہشوک آتہو، چٹک تروک آخاخرنے ہشسا کرو۔

راہشون، رہبر، استاد، باوہ، اہلم، سنگت دا ویل اٹ ہر رشتہ ہنسنے دا ہجر کل اکن ء۔ ماہ رنگ و منصور و زام آن اسہ باوہ و استاد اس جتاس۔۔۔ نون کون آ شاگرد آک اسہ راہشون و رہبر اسے گوبان۔

حیاتی تینا نوشت آتئی تینے مدام حیات کرے، ولے اونا ہشندہ غا چہرہ اونا توار مدای کن چپ مس۔ کبھی سوال و کبھی گپ آک ہندن نیمہ سلیمیر۔

اللہ پاک استاد حیات ءہشت انا پھل آتا سبتائی ہشندہ تھے۔ اونا بنا کروک آ علم و ادب ناسفر ءموننی درسا کرون۔ ان شاء اللہ۔

کسرمونی کا ہک

غخوار حیات اسہ غخوار اسے ناحق ء ادا کر سارا ہشونی کرے، راہشونی و رہبری ٹی شاعری و استادی نانا سفر اسہ یادگار ءسفر اونا مٹ و بدل الود۔۔۔ سال 2017 ءئی اسے، ہرائی اودا سخ ءتس کہ پیرہ شوک مرسا ہیل تنگ مٹک، میڈیا ناسوب آن ای و استاد حیات، استادی و شاگردی نانا سفر ء

ہر اتم کہ کس آفون اس برے ہندا فون انا ہنگ تون اونا چہرہ نارنگ پوشکن مرے، خنگ چٹ خوشنکی مریر، پیشانی آخید آک مریر، و نت تاشیف آن ڈغار نرے، مون پیمون تولوک آ بندغ اونا چہرہ غا نظر شاغسا تینٹ فریشان مرے، گڑا پہہ مرکہ او اسہ ہندن ءنایاب ءگڑاس یا بندغ اس گوبہرانا مٹ چچ آجہان اٹ الو۔

..... یارجان زیب

ویل اسے ناگپ ء۔

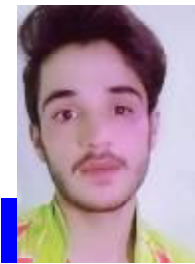
کن تون اوار چچ آ بلوچستان و براہوئی ادب تون دا واقعہ 16 مئی 2026ء نا دے مس ہر اتم کہ ننے استاد حیات ناشہید مٹک نا خبر سر مس، دا حوال بندغ آتے پر غا و اسہ حیرانی اسے ٹی اختہ کرے۔ او بہشت نا پھل آتے خنسا ہشندہ کرے ون ڈغار آتئی سلوک نسن۔

حیاتی نانا ڈوانگمان جتامنک بھاز بھلو سوچ ودی کرے، ہرافتا ورندی ء تنگ دا بے ضمیر آ خواجہ غاتون ننے وختی کس، ننے داسہ ارے۔ اسہ ادب و دانشور اسے آن داخہ بھیم اسے، استاد اسے دا وڑ نشانہ کنگ اسہ راہشون اسے دا وڑ شہید کنگ بھاز بھلو

سنگت آک شیر ہنگ وٹوک ٹکار کنگ آن زیات خاچنگ ءتین کن جوان سر پند مسر۔ اسن اس ڈیر مراد جمالی ٹی تدینگ آن گڈ نن سہب اتون مہالو نماز آتھون سنگت آک کل سہا کریر و ہش مسر سہب انا نماز ء خوانار ولدا تینا ہستہ غاتے چچ کریر و منہ سنگت سہب انا ناشتہ ناست و بند ء کریر۔

کالج نا ویرک اسل خ نسر ولے سنگت آک ہندانخ انکا دیر تیت تینے سلار چرپ و سر مہ کریر ولدا ناشتہ کریر۔ ناشتہ غان پدن سنگت آک تینا کمرہ غان پیش تمان ولے ننے گوتلو ناسوب آن چچ ءگڑاس سفا نظر بتو کہ ہنداخہ در کہ دوازدہ فٹ آن بیدس مونی چچ خنگتو کہ۔ کالج آن موکل نا وخت آ اسہ جوان ءہ بلوچی چاپ اس خلکن، بلوچی رقص اس کرین و تینا شغل آتے کرین۔

چاپ ایسر کنگ آن پدولدران تینا سفر نانا بء کرین سفر نانا دعایہ سکر نا کنڈ آ راہی مسن۔ (برجاء)

سفر نامہ (1)

قلات آن اسلام آباد اسکان

مسن۔ سر مٹک تون زمورا سنگت آک کتخ نا تیاری ٹی لگار۔ دانیام اٹ چا انا شوقی آ سنگت آک چا اس کریر کنگر و گڑاس سنگت

ارغ کنگ آن پددا شوق ء پور و کریر۔ ارغ کنگ آن پد بھاز کم سنگت تولنگ و محفل کنگ ناموڈائی نسر ہندا سوب آن زیات

ننا ایسوی ایٹ ڈگری آن ایجوکیشن (اے۔ ڈی۔ ای) پروگرام ایسر مٹک تون نن کل سنگت آک تینا ٹور ناست و بند ء کرین۔ سنگت آتا کل انا سلاہ مس کہ سیل اکن پنجاب و اسلام آباد نانیہہ غا کانہ۔ سیل انار مس ء 12 جنوری 2026ء، و دھننے نا سہب نہہ بچہ تھان۔ سہب انا وخت انا ڈول

اٹ غٹ سنگت آک تینے کالج اٹی سر کریر و لاری نا واری نسن۔ لاری بس تو گھنڈ کپ اسے آن پد سفر نانا مس۔ سفر برجاس ولے نیم گھنڈ اس اسکان چچ ء سنگت اس ننے ہیبت کرے ننے شغل کرے۔ ہندن سفر نا اسہ گھنڈ اس ایسر مس، داسہ سنگت آک مدان مدان آ ہیبت کنگ و شغل کنگ ء بنا کریر۔ ہندا شغل نانا بابت اٹ سنگت آتا کل انا تفوک آ مویک ملنگار۔ ہندن ارا گھنڈ غان گڈ کسرنیم اٹی سنگت آک سلیمیر و کن تون اوار گڑاس پین سنگت نامشائس کہ چا اس کنین، ولے ننا ارمان پور و متو۔ ولے

دے انا چار سبجہ غا ارغ کنگ کن نن ڈھا ڈر اٹی اڈ کرین۔ ڈھا ڈر نا موسم بھاز جوان کس۔ ارغ و کتخ نن تون مہالو آن تیارسر،

..... صادق بلوچ

نوشتانک

پیراڈائم Paradigm

ادب و تنقید نا دنیا ئی اصطلاح تا معنہ بیرو لغوی معنی ئی ہینکپک دا نا تہئی اسہ بھلو فکری و نظریاتی نظام اس اودیم ء، ہر ادب نا علمی پالوتے پاش کرسا ادب نا گشاد ء علمی وژ بسند کیک۔

پیراڈائم ہم اسہ ہنڈن ء اصطلاح اسہ ہرانا کلمک اس نن اسہ دور اسے نا علمی، ادبی و فکری ہائی ء سر پنڈ مرینہ۔

دا اصطلاح دا ہیبت ء بسند کیک کہ اسہ خاص ء زمانہ اسے ئی بندغ آک جہان، علم و ادب ء ہر انظر نظرات ہر رہہ و بیان کیرہ۔

پیراڈائم نا لغوی معنہ وژک، مثال، یا ریدوبند (ماڈل) ء۔

ولے ادبی و تنقیدی اصطلاح ئی دا نا معنہ ہمو بنداوی آ فکری پنجر (framework) ء

ہر اسہ دور اسے نا علمی و ادبی رویہ غاتے پک کیک۔

ڈن پانگ کینہ کہ پیراڈائم اسہ ہنڈن ء ہنڈنی سانچہ اسے۔ ہرانا ریدات سوج ہر فنکک، ویل آتے سر پنڈ مرسا اودفا ایبری کن راہوئی کلمک۔

ادب اس دا سانچہ سر حال، اسلوب، ہائی و جمالیاتی پالوتے ہم متاثر کیک۔

پیراڈائم نا نظریہ ء باقاعدہ وژ علمی بنداوی تھامس کوہن، تیس۔ اونا ہئی آ کتاب the structure of revolution

اودا نظریہ ء مستی ایس کہ علم انا شو ندراری اسہ پد ریسہ و سیدھا ء عمل اس اف بلکہ او چندنی پیراڈائم آتا کلمک اس مستی بریک۔ ہر اتم

اسہ پیراڈائم اس تینا ویل آتے ایسر کنگک اس بے سہب مریک تو اونا ہند ء اسہ

پوسکن ء پیراڈائم اس بلیک۔ ہر ادے پیراڈائم شفت پارہ۔ دار دوم ریدوبند اس

اف دا بسٹ انقلابی وژ مستی بریک۔

دا گمان ایہن تو سانس اتون تعلقدراری تنحا کہ، ولے بھاز زوت ادب، راجی علم و

دود ریدوی علمی شرہ غائبی دا کاریم اس اتنگا۔

ادبی آدیک اس پیراڈائم ہمو فکری و جمالیاتی ریدوبند یا اصول ء ہر اسہ دور اسے نا

ادب ء مستی اتیک۔

ڈنک کلاسیکی ادب اس ادب نا اسہ خاص ء پالواس روایت آتون مستی اتنگک۔

یارومانوی ادب اس جزوہ، فطرت و بندغ نا خیال آتا آجوی ء اہم کلمک۔ ہنڈن حقیقت نگاری پیشن نا دنیا نا گواچنی تا درشانی ء الی سر پنڈس۔

ہنڈن جدیدیت Modernism بندغ نا تہہ انا دوزد، تینائی، نفسیاتی و وجودی آویل آتے سر حال جوڑ کرے۔

ہنڈن مابعد جدیدیت Postmodernism دا تیوی غا

اصول آتے چیلنج کرسا معنہ نا اسی ء پک کتو بلکہ اونا چندنی معنوی پالوتیا وژ شرہا غا۔

نن اگر غور کین تو کلاسیکی، رومانوی، حقیقت نگاری، جدیدیت، مابعد جدیدیت دا تیوی

ادبی پیراڈائم نا وژک آک ء۔ ہر پیراڈائم تیان خاص انگا سر حال، اسلوب، و نظریہ

غاتے تین تون خوندی کیک۔ و ہر اتم (پیراڈائم شفت) پیراڈائم بدل مریک تو

تیوی ادب و تنقید نا دروشم ء بدل کیک۔

پیراڈائم بدلی نا ویدن اسہ فکری نظام اسے نا ایبری و پوسکن ء نظام اس پک منگ ء،

یات سلسلے کہ ہر پیراڈائم نا جون آن پوسکن آ پیراڈائم ودی مریک اوتین تون اسہ پوسکن

ء دروشم اس مستی اتیک۔

دے کی تنقید اس پیراڈائم نا گمان ء علمی وژ گشاد تروک آ زینکار نقاد میشل فوکوس۔

ایہن تو او پیراڈائم نا اصطلاح غان چپ Episteme

اونا زودا ہر دور باری نا تینا اسہ خاص ء فکری نظام اس مریک، ہر علم و گواچنی تے

ریدوبند ایٹک۔ اصل اس دا اونا گمان نارو اس پیراڈائم نا بھاز ڈیک ء ایٹک، انتنے

کہ ہر توم آک اسہ خاص ء دور اسے نا فکری سانچہ ء بسند کیرہ۔

ہنڈن ژاک دریدا پیراڈائم نا مدامی اونا سوگوی ء چیلنج کرے۔ اونا ریدات چچ ء فکری

براہوئی ادب آ ہم تالان مسر، ہر ترقی پسندی نا پیراڈائم ننے لٹ خانہ نا لیکہ ئی دو

بریک اگنن ہرن توجہ دیداد اس ہم ہمو لٹ خانہ نا پد ریسہ غا فکری رجحان آک

پیراڈائم شفت اس کلمک ترہا تم براہوئی ادبی سوسائٹی نا بنداوی 1978ء اس تجزگا تو

ہمو سنگت آتا خوی لٹ خانہ نا راہوشون آتون کس۔

ہراژان جدیدیت نا پیراڈائم شفت اس بنداوی فکری نظری و صنف آتا ریدات لٹ

ہراہوئی شاعری نا پوسکن آدور باری ء ہرن تو اسلوب تون اوار فکری و نظریاتی وژ مزاحتی رنگ اس پیراڈائم شفت اس ننے دو بریک

کہ داسہ لس شاعر ہم دور باری نار دات رومانوی شاعری آن پانا دختنگک۔ و مزاحتی رنگ آتے دوئی کرسا اسہ بھلو چپ اس

خٹکنے۔

براہوئی ادب اس ہر پیراڈائم شفت انا وسیلہ غاک ء اوسیل ادب آتین نن تون

بسو ہندا سوب آن داڑے پیراڈائم شفت بھاز کرار ء۔ اونا اسہ سوب اس دا ہم متنگ

کیک کہ براہوئی ادب پوسکن آ نظریہ یا اسلوب آتے زوقبول کیک اونا ادب نا بن

چچ مدام تینا روایت آتون گنڈوک ء۔ ولے ادب نا آب ء جہانی وژ پک کنگک یا

ایلو ادب آتون اوار ہنگ کن وخت اتون اوار ادبی ریدو الی ء۔

ادب اس پیراڈائم شفت انا چندنی وژک بسند وژ ادبی تاریخ اس دو بریرہ۔ ترقی پسند

ادب آن جدید ادب نا پیلو اسہ بھلو فکری ء بدلی اس کس، ہراڑے جم اجتماعی ویل آتا

ہند آ بندغ نا دا غلی جہان ء بسند کرے۔ ہنڈن جدیدیت آن مابعد جدید نا گنڈ آ

ریدو معنہ نا اسی ء گدر کرے و چندنی اہام نا پالوتے پاش کرے۔ دار دوم و بدلی آن دا

دیلل پک مریک کہ ادب سانہ اسہ سانچہ ئی قید منکک بلکہ وخت اتون اوار اونا

پیراڈائم آک بدل مرسا کارہ۔

دا تیوی شرہ غائبان گنڈن دا کٹیا غا سر مرینہ کہ پیراڈائم اسہ بنداوی فکری ء ہائی اسے ہر

علم و ادب نارو بنداوی رجحان آتے بسند کنگک اس کلمک ایٹک دا ادب نا چندنی دور

آتا ادبی رجحان و فکری ریدو آتے سر پنڈ منگ کن کلمک ایٹک و تنقید نا فکری و نظریاتی

پالوتے سوگوکیک۔

..... پروفیسر حسن ناصر

خانہ بنداوی ء دو اسے۔

براہوئی ادبی سوسائٹی نا دار کزد مس کہ جدیدیت تون ہم گرنچ مرسا براہوئی ادب

اس ڈرامہ افسانہ ناول نظم خاکہ نگاری ہائیکو جدید غزل و سفر نامہ کون آصف آتے درستی

راستی کرسا ادبی تحریک اس بش کرے۔

ہنڈن نوزدہ سد و نود آن گنڈ براہوئی شاعری مرے یا نثر ادبی اسلوب فکری و نظریہ نا

وژ پیراڈائم شفت اس بس ہنڈن افسانہ ئی روایت تون اوار جدیدیت و مابعد نا جم

پیراڈائم آک ننے دو بریرہ براہوئی افسانہ ئی جدیدیت نا پیراڈائم ارا ہزار چار آن گنڈ

ننے دو بریک اوکان مُست ڈاکٹر تاج ریسائی نا کتاب انجیر نا پھل نوزدہ سد و

ہشتادو چار اس جدیدیت نا بھلو کوششت اس کس۔

ہنڈن سر حال ہائی نار دوم اس عارف ضیاء و جدید ہر نا اسلوب ہم ہمو چچ ء مستی ایس او

روایتی افسانہ ء جدید نا پارہ غا مستی ایس۔ و ایٹو مابعد جدید نا روایت پوسکن کاظم

ہر فیٹہ۔

ہنڈن روایتی رومانوی شاعری نوزدہ سد و چل و پنچ آن ننے دو بریک ہرا کلاسک نا

زندت مُستی ہنگ نا جت پت ء کیک۔ اوکان گنڈ بابو عبدالرحمن کرد نارو قمرانی و

ڈاکٹر سلیم کرد شاہ بیگ شیدا اس تا ادبی پوآ

ریدو ہر سا کا بک اوتینا دروشم ء بدل کیک۔ بریرہ سیال ادب اردو آتوئی ہم چندنی نقاد

آک تینا وژ اس دا دے مُستی ایٹر۔

گوئی چند نارنگ جدید و مابعد جدید تنقیدی رجحان آتا بدل مروک پیراڈائم آتا ریدات

خیال اس مُستی ایٹس اودا گڑا ء پیداوار کرے کہ ادب سانہ تینا دور انا فکری نظام تون

گنڈوک ء۔

شمس الرحمن فاروقی ادبی روایت آتے اسہ سوگو ء پیراڈائم اسے نا حیثیت تیس او دا

ہیبت ء پیداوار کرے کہ ہر پوسکن آر جحان مسکوہی یا تدوک آدور آن کشلپک بلکہ او

مدام ہمو ریدوبند اس مُستی بریک۔

ناصر عباس نیر جدیدیت آن مابعد جدیدیت نا گنڈ آچپ ء اسہ بھلو و خاص ء پیراڈائم

شفت اس گونک او دادے فکری و دود ریدوی ریدو نا علامت سر پنڈ مریک۔

براہوئی ادب نا چاچ ء ملین تو اونا کلاسک و جدید ادب نا گنڈ آ پیراڈائم نا وژک ڈاکٹر

لیاقت حسنی نا کتاب پوسکن آ شاعری ئی براہوئی شاعری نا کلاسک جدید نا پیراڈائم

آتا بدلی ننے دو بریک۔

ہنڈن ہر اتم بلو چستان اس لٹ خانہ بنداوی تنحکا تو او وخت اس ترقی پسند تحریک نا اثر و

ترقی پسند سوچ لٹ خانہ نا لیکہ ئی مُستی بس، و ہندا فکری تحریک نا اثر آک روراست

افسانہ

فیکٹری نامیلہ و شاد کامیک

شارائی فیکٹری نامیلہ و شاد کامی تانہا منگ ناخبر
بھاجم جوش اٹ برجاس۔

دا شاد کامی تابارواٹ ہراسٹ تینا وڑ ڈول
اٹ تران کنگ کس، اسکول آتے ٹی
چٹاک، کارخانہ غاتے ٹی مزورک اراتے
ٹی چٹا نیڑیک ہم گپ وتران اٹ اختہ
نسر۔

ولے علی مراد ۽ دا شاد کامی تیا گپ کنگ
پین مزہ تسک، ہراتم دا شاد کامی تیا ہیبت و
گپ مسکہ تو اونا گول انگخن تیا دیدہ غاک
پیری کنگ تون اوار اونا باس نا گرانز
آک ہم ناچ کریرہ، اوتینا ریش آتینا ڈو ۽
خوٹکسا بھاجم بھلو گمراسے ٹی پاریکہ ”دانا
جشن و میلہ ۽، دا فیکٹری ۽ ای جوڑ
کرفیٹ“
ہرا وخت آک اودن پاریکہ تو اوتینا دل
دست آتے نشان تسک ہرا کہ محنت و خواری

ناسوب آن چچ انا سپٹ آنبار ڈو نسر، اوتینا
دل دست آتے نشان تنگ آن پد
سرہب ۽ وڑ اسے ٹی مخاک، وخت وخت
اوتینا مٹکن آکس آتینا نگ ۽ شاغاک
ہرا کہ موکونا جالی آنبار آگری کس، اونشہ
کرسا پاریکہ:

”واچ آک ہندا فیکٹری نا جومنگ اٹ
اڑنگار۔“

وخت وخت اوگولو مسکہ اونا مون انگا چٹاک
خن تیان خو بیک آک ہم ریڈ کریرہ، ہندا
حالیٹ اٹ اودے اونا مارقمبر یات بسکہ،
قمبر ہندا فیکٹری ٹی گاڈی اسے نا کیرغ
آن بس زندان ڈوسلا، تیوی نا گاڈی نا
کیرغ آن قمبر نا وائو وچیناٹ آتا توار

علی مراد نا خفتے ٹی پینسا کریکہ، اودے
دا سکان قمبر نا باغان دترتے و ہنگ آختنگ
یات کس۔

”آف اڑیک۔۔۔ امر ۽ مٹھل ۽ ماراس
کس کنا، اوکنا اخس خیال ۽ مخاک۔ اسہ
دے اٹ تینا دیہاڑی آن بچ روپی خو بچ
کریسٹس تو ای اودے اخس بدرد
کریسٹ، ولے اوکنا ادب ۽ کرسا تینا
کاٹم ۽ ہم کنا مون آبڑ کتو، اوتینا زبیرہ
تون ہم وخت اس ترند آت تون ہیبت

کتو کہ۔ اوکنا مون آج و شرم انا سوب آن
تینا زبیرہ تون مہرانا لوزاس ہم کتو کہ، نئے
تینا چٹا ۽ وخت اس تینا گٹ اٹی مخاک۔
ہائے افسوز۔۔۔ ای اخس لاچارو بے کس
اٹ، ای اخس بدنصیب اٹ، ای تینا
بچو آ عمر ۽ امرتد فیوٹ، دیر ۽ تینا دا ڈکھ و
ویل آتا کہ ۽ بنفوٹ، دیر دا چٹاک چٹا ۽ کن
کن ولفو ۽۔۔۔؟ قمبر۔۔۔ اے کنا مینین
آقبر۔۔۔ ای توتباہ مسٹ۔

ہموز دے اوست انا پتنگ آتا شتنگ آن پد
مراد علی ناخن تیان خو بیک آتا نوکاپ
موشیف کرے، ہرا کہ اونا ریش ۽ پالفسا
اونا سینہ اسکان سرمر، او زور زور آن
ہو غسا تینا غم تا باریم ۽ سبک کنگ کس،
ولے داہتم ناخزہ عانا ہراسہ گونڈ ۽ وخت
اسے کن سک، دم جٹ اسے ٹی دانا اومیتی نا
مون انگا ختر پید آن اومیت اسے نا زورن
ہم نظر بسکہ، اونا جوڑ تینا شتندہ اس تالان
مرسا ونا باغان دا ہیبت پیش تما کہ:

”اگر اللہ نارضا مس تو آتجت اٹ فیکٹری
تینا کاریم نا بنا ۽ بھاز زور کرو“
او بھاز سادی ٹی ایلو مزورتا مون آدا پڑو ۽
کریکہ:

”اگر اللہ خواہس تو بھاز زور فیکٹری آن ننا
زندانا دیک گین تہ نکسا کرو“

اودا ہیبت ۽ فیکٹری نا بندو ۽ چٹنگ نا وخت آ
اسہ بھلو افسر اسے آن بگلو مس،
ہموز دے آن اودے ون ہندا ہیبت آ
پک بھروسہ کریسٹس، او دا ہم پاریکہ
فیکٹری اصل اٹ اونا ۽، فیکٹری نا تیوی کتیا
ہم اودے ڈو بریک، ہندا اومیت علی مراد ۽
گل ۽ بد نصیبی تیان پد ہم اونا ورن غامارانا
مرگ اٹ صبرانا خواجہ کریسٹس۔

آخریک شنبہ نا دے ہم رسیف، میلہ نا
دے مزورتا خوشی و شاد کامی نا دے کس۔
علی مراد تینا چٹاک نواسہ ناخن تے سرمرہ

..... سلیمان لائق

..... براہوئی بدل :- حمید عزیز آبادی

اسہ کتو اسے ٹی موٹ بوٹ بندغ آک
بھلو کچ اسے ٹی ساڑی نسر، ساڑی مخلوق نا
شور و دچر نا توار لاؤڈ اسپیکر آتتون اوار

کرے، تینا مٹکن آتچینی ٹی اونا پڑہ غاتے
جوان بربر کرے قمبر نا برام نا نناشال و
پھل آتے پیشن ایس، چٹا نا کاٹم آتھے و
اودے تینا ڈوتے ٹی ہرفسا میلہ نا کتو آ
درے۔

اوست اٹ پاریکہ کہ ”شالہ کئے ہرے
مف، اللہ کے کہ اوکف دا وخت اسکان
مٹھائی شتچس“
او ترند آگام تون میلہ نا نیمہ غاروان کس،
اونا نواسہ ہم گل بال کرسا خمتا تینا پیرہ تون
اوار گل بس کس۔

ہراتم او فیکٹری ۽ سرمس تو فیکٹری نا گیٹ آ
فوج و پولیس نا نظارت اسے اٹ بھلو کچ اسے
ٹی ختاہتی جینا جین وگوکی آ جھنڈیک ہر کتو آ
خلوک نسر، موڑ کار آتا اسہ مرغن ۽ دواس
فیکٹری نا کتو آروان نسر، گیٹ آ بدر آ
بندغ آک سلوک مہمان نا شاختی کاؤڈ
آتے ہنگ نسر۔

”اے اللہ ابدر بندغ آک دیر ۽۔“
علی مراد دا کان مہالودا بندغ آتے اسٹل
ختو بیس، ہرا مزورک دا فیکٹری ۽ جوڑ
کریسٹروقتیان کس اس ہم ختکپک، نئے
بھلا مستری نظر بسکہ نئے میکینک اس،
نئے کرین ڈیور اس ختنگا کہ۔ فیکٹری نا

دڑنگار علی مراد نا دامون آسلیسر۔
نجف مزور آتا گریگس ۽ پرنسا اسہ بھاز
بھلو گمراسے ٹی پارے:

”چپ کب، اسہ کتو آمو۔۔۔ اے سادہ غا
پیرانگانی مدام سادہ غا مزورتے دا پاریسہ
کہ دا فیکٹری کتا ۽۔۔۔ داسہ نی سرپند
مسس کہ دا فیکٹری دنا ۽۔۔۔؟ اگہ نئے
دا سکان شتک ۽ کہ دا فیکٹری کتا ۽ تولاہامو
کتو آخن نے جوان پیرہ کیرہ۔“

گل مزورک مخار، علی مراد ہراتم تینا کاٹم ۽
بڑا کرے تو اوتینا کیب آبے پروا غا
نجف ۽ ختا پارے، اونا ٹ اٹ کوس ہم
الو، اونا شروال آدینا نا آگریک مر آن
ختنگارہ، اونا آنچہ ہم لڑوچ اونا گوڈ آتے
ٹی لگا کہ، اونا ٹ اسہ مٹکن ۽ گلو بنداس ہم
پیروک کس، اونا شابیت ۽ باس کس، ختک
چٹک ڈوک تے مسل پولات نسر۔

علی مراد پٹسٹ ہمو بہادرا نگا باغی ۽
درست کرے، اوتینا گلو تہی آتوار اٹ
پارے کہ ”نی راست پاریسہ، کئے نا ہیبت
۽ منوئی کس۔“

نجف تینا مینین نا جبب آن منہ مون ۽ ٹوت
کشا علی مراد نا نواسہ نا جبب اٹ شاغنا، علی
مراد نا کتو آہر پارے:
”کئے سفند اہت کہ نی داکان پد مزورتے
گمراہ کپسہ۔“

”ای دا قول ۽ کیوہ کہ ای داسہ سرپند
منٹ۔“

نجف خسا علی مراد نا نواسہ ۽ تینا لختا
پارے:
”بس نی داسہ سرپند مرکہ نجف کتا نواسہ نا
پیش ۽۔“

او ہیبت ۽ رازات خسا پارے، دا مزورتے
گمراہ کپس، اوفتے ہندن ۽ کسر غام کہ
تینا دنیا ۽ جوڑ کنگ اٹ اوفتے مدت و
کک ڈو برے۔

علی مراد مزور تانا کتو آہر پارے کہ
”بہ۔۔۔ کہ فیکٹری نا خواجہ نا دا جشن و
میلہ غان مرمرین، نن اسہ وار پدا ہرون
ہراتم دا فیکٹری نا مرون اونا خواجہ
مرون۔“

درخت آتا زوی آ لگا نسر اوکف شیف

افسانہ

دھول انا توار

4

..... ابرار برکت

کچاری ٹی ہرا چچی موسس، اودن سٹی ہچچی اس آلو۔ اوچچی ٹی اسٹہ خلیس اسے آن پد اسہ بیداری اسے ناگندسک۔ مکرئی صاحب ہراستے کو ٹی ناڈغار نا خدا پہہ مسکدا نا خنک خار آن خیسن مسوس۔ خیرجان اسہ لس لنگر و پینکن ۽ دھولی اس کس، ہرا نا دو تھیت بیرہ لٹ اس کس ولے اونا ہیبت اٹی ہمو طاقت کس ہرا تیوی کچاری نا بندغ آتے شش و پنچ اٹی شانا۔

خیرجان مکرئی ناخن تھیت خن تے خلسا سلوک نسک۔ اونا کاٹم آہرا خیری پیڑ تر وک کس، اوخیری اونا ہمو ہمت وسوگوئی نا شاہدی ۽ متنگ کس۔ مراد بخش ہرا مائیک ۽ دوٹی ہلکوس، اونا دوک لڑزہ ٹی کس۔ او مکرئی نا خار ۽ ہر سا تو خلیس آن خیرجان ناخوک آ بس واو دے دکھہ تیس پارے

”اوخیری وئی امرہمت کریں مکرئی نا مون آ؟ دا ماڑی نا شاہرا نا خنک ۽ مکرئی صاحب باوہ بیرہ غان نا شاہرا نا بھلاک مسو، نا دا جیرت کہ نی مکرئی صاحب نا مون آ زبان ملاس؟“

ولے خیرجان مراد بخش نا ہیبت آتے گو جالا۔ او اسہ گام اس پدا ہرنے، دھول ۽ برہیر کرے ودا وار اونا خنک ماڑی نا پشن سلوک آچنا تیا تمار۔ ہمو چناک ہرا پینکنی آن دیوال آجو کہ خلکو سر، اوفا خن تیان خیر جان ۽ اسہ او میت اس نظر بسکہ۔ او ہنڈن پہہ مس کہ دھول انا توار بیرہ کنا آست انا توارا ک، دا تو تیوی خلق انا لنگر پینکن چناتا، دم درہ بیگوک ورناتا و مظلوم آتا توار ۽۔

مکرئی خار آن خیسن خیسن مسسا پارے:

”امیرخان، شاہ نواز! ہرہو دا پیرا لنگا خیر و، اودے اونا دھول انا توار ماڑی آن پشن کشیو۔ کنا مارا نا خوشی ٹی دا زرتالان کنگ

۽۔ اینو داڑے بیرہ ننا منشا چلینگک، کنا مہمان تا مون آدا غریب ناخرہ غاک پنچ وڑ اسٹہ سنگ مفسہ۔“

مکرئی نا حکم اتون اوار اونا ارا سوگو ۽ بھلو

پہلوان وڑ انا بندغ، ہراستے ٹی پنچ رحمدلی آلو، خیرجان ناگند آگام ہرہیر۔ کچاری ٹی تو لوک آہجاز آغریب بندغ آک ہرا خلق انا کس، او فتنے دا ہیبت بھاز ارمان کرے ولے او فتنے ٹی مکرئی نا بندغ آتا مون اٹی ہیبت کنگ ناہمت آلو۔ اوچپ سلیم، ولے اوغیان اسہ ورناس، ہرا نا پن شاہ بیگ کس، او خلق انا ہمو لنگر آ ورناتیان کس ہرا دیر تروس کاریم آن پدم در بیگ نا سوب آن دیوال آتینے جو کہ تروس، اونا آست سکتو۔

ہرا دخت پہلوان آک خیرجان نا دو تیان دھول ۽ پینگ نا کوشت کرے، تو خیرجان دھول ۽ تینا سینٹی ٹی کس کرے وپارے

”دا دھول ۽ دو خلیو! دا کنا جندانا آف، دا کنا مخلوق نا۔“

شاہ نواز پارے ”او بد بخت نی داسہ داڑے تینا کاٹم وخن تے شیف کر۔“ اوخیرجان ۽ زورائی دھکے تہرا نا سوب آن پیرا لنگا خیر جان ڈغار آتا، ولے اونا دو تیان دھول جتا متو۔ دھول ڈغار آ لنگک تون پدا اسہ بھلو توار اس کرے: ”وہم۔۔۔“

دا توار نا بنگ تون، شاہ بیگ پاش مس و مون بیس۔ او شاہ نواز نا دو ۽ ہلک وپارے بس شاہ نواز۔ خیرجان کنا باوہ نا عمر انا بندغ

تون خوشی آن نعرہ خلنگ ۽ بنا کریر و بھلا ماڑی نارہی آج مسر۔ غریب ورناک بیدار متنگ کس آست آست۔

مکرئی نا مہمانک ہرا وڑ وڑ انا بندغ کس۔ او فتنے احساس مس کہ داگند بیرہ ارغ نا اف، بلکہ دا تو غریب تا وڑ وڑا نا در شانی ۽۔ بھاز آ کاروباری بندغ آک تینا جاگہ غایتیان بش مسر و تینا گاڈی تاگند آہنگ نا سوچ آٹ لگا، اسنتے کہ او فتنے لگا کہ داڑے اسہ بھلو طوفان اس بنگ اٹی ۽۔

مراد بخش مکرئی ناخف اٹی پارے ”صاحب! اگن دن داخیر و ۽ داسہ بند کرین، تو تیوی خلق نا مون اٹی بریک۔ غریب آک اینو نا کنفول آن پشن ۽۔

مکرئی تینا بندغ آتے پارے کنا تو کک آتے ہرہو! ہرا بندغ نا تحت انا مون اٹی ہیبت کیک، اونا با ۽ بند کبو۔

ولے خیرجان نا دھول انا رفتار داسہ کم متنگ الو۔ اولٹ ۽ تیز آن پین تیز کرے، ہنڈن لگا کہ زمیز تا پینگ نا توار اٹی اسہ پوسکن ۽ راگ اس جوڑ مسے۔ شاہ بیگ ناخوک پین بھاز آ ورناک ہر و خیرجان نا چا گرواٹی اونا رکھا کس دیوال اس جوڑ کرے۔ او مکرئی نا تو فنی تا مون آسلیم۔

خیرجان دھول خلنگ اٹی نسک، اونا توار اٹی تیوی خلق انا وڑ وڑ بندس۔ او پارے مکرئی نا تو فلیک نا ساہ ۽ ہلنگ کیرہ، ولے ننا چناتا پینکنی ۽ ہرا جاتنگ کپسہ۔ دا دھول انا توار اٹی مکرئی نا ماڑی ۽ سرفنگ ۽، اسنتے کہ دا ناظم انا کچ نا ایسر متنگ ۽۔

کچاری نا تھی ہرا چچی موسس، اوداسہ اسہ انقلابی شعور اسٹی بدل موسس۔ غریب مخلوق ہرا ارغ تنگ کس بسوس، او فتنے داسہ معلوم مس کہ ارغ نا اصل حقدار اوفا جند، ہرا محنت کیرہ ولے او فتنے بیرہ لنگری و پینکنی ملک۔

مکرئی نامار ہرا نا برام کس، اونا ہرا ہرا ہراٹی خلوک کس ہیرا ک اودے داسہ گین لگا۔ اونا چہرہ نا بھندہ ایسر موسس، او تینا باوہ ۽ ہر سا خلیس نا گواچی مس۔

خیرجان ناگند سرائی لٹ انا خلنگ اسہ ہندن

غزل

افضل مراد

دیر پا ہے دم مکی

داڑے بیرہ غم مکی

نے کئے آن مرد روک آ

اف اونا چم مکی

زندانا گین آگام ۽

خو بیک اٹ نمب مکی

مچے زیات چا وہ اوڑا

مریک اونا دم مکی

منے ڈغار آتالان!

دخت انا قدم مکی

ہندا مش وپٹ آتھیت

پٹوہ صنم مکی

منے مراد آن گیرام

مہر انا بھرم مکی

۽ بھلو توار اس کرے ہرا پورا محفل نا مائیک و اسپیکر آتا توار آن زیات کس۔ غریب ورناک شاہ بیگ نا سروکی ٹی مکرئی نا مون آ سلوک کس۔

خیرجان تینا زعب دار آتوار اٹی پارے:

”اینو اسکان نا دھول انا توار نا حکم انا مونک اس کس، ولے اینو آن پدا دھول بیرہ غریب و لنگر آتا مرضی ٹی مریک۔ نا ماڑی نا دیوال آک سُرنگ ۽، اسنتے کہ غریب بیدار منے۔“

دا توار پورا کچاری ٹی تالان مس، و مکرئی نا رنگ خار و خلیس آن تیوی خیسن پو شکن مس۔ او پہہ مس کہ دا پیرا لنگا دھولی اونا تیوی بادشاہی کس خطرہ اسے۔

افسانہ

غیرت ناقل

کاش کہ کس اتون ہمسفر متنگ آن مست بندغ ہمو بندغ نا تہہ آن، اونا کڑو آن وانج مروس اخہ جوان کس۔ نہ کہ کس ۽ گندہ ۽ بندغ اس ملا کہ نہ کہ کس انا زند تہاہ مسکہ۔ بلے او نیازی اس مرے یا زینہ کس۔

سندھ انا شار سکھ ناما اس اٹ اسہ چتکو خلق اس کس۔ ہراڑے مندا را نسر۔ گل جان ہم ہمو خلق آتیٹ است اٹی جہی کس۔ گل جان نا باوہ بزغری کر یکہ، لمہ تے پیسہ ٹی کشیدہ ہرقیہ شار آن وموغا کہ تا۔ گل جان ارائی تینا لمہ نا مکم ۽ کر یکہ ایلو وخت وخت اوڑتو آن اوڑتو سک کشیدہ غاتیٹی رہہ بلکہ۔ گل جان بھاز زبیا ۽ مٹراس کس۔ غریبی نا دو آن ڈکھ آتیٹ بھلن موسس، ولے او ڈکھ خواریک اونا زبیا اونا دروشم آج ۽ نشان اس البیوسر۔ اتنے کہ او خوش کس۔ انسان تا مکہ خوش ۽ اخہ کہ غریب مرے اونا رنگ و دروشم بدل مفسہ تا مکہ سکان اودے اسہ بھلو ڈکھ اس رسینکے۔ اسہ غریب ۽ بزغری اسے نامسٹر متنگ آن پد ہم گل جان بے کچ زبیا، خوش اخلاق و پرہیزگار ۽ مٹراس کس۔ خلق اٹ غٹ اونا زبیا اونا ادب و اخلاق ناگپ آتے کر یہ۔

.....سراج شمشین

نئے ارتنگ کر یکہ۔ منہ وخت مس مارانا آلم ہرام خواہنگ کن بس۔ خلق والا کہ ہم باوہ ۽ تنک کر یکہ بس ہرام ایت مٹربھلن ۽۔ آخیر گل جان نا ہرام نا وخت تنخگا۔ ایسٹر کلہ ۽ خلکہ، ہنام مس، دھول چاپ مس، خوشی خوشی اٹ گل جان غم تا گواچی کر سا ہرام تر، راہی کر یہ۔

نہ نہ وخت مس مارانا آلم ہرام خواہنگ کن بس۔ خلق والا کہ ہم باوہ ۽ تنک کر یکہ بس ہرام ایت مٹربھلن ۽۔ آخیر گل جان نا ہرام نا وخت تنخگا۔ ایسٹر کلہ ۽ خلکہ، ہنام مس، دھول چاپ مس، خوشی خوشی اٹ گل جان غم تا گواچی کر سا ہرام تر، راہی کر یہ۔

نہ نہ وخت مس مارانا آلم ہرام خواہنگ کن بس۔ خلق والا کہ ہم باوہ ۽ تنک کر یکہ بس ہرام ایت مٹربھلن ۽۔ آخیر گل جان نا ہرام نا وخت تنخگا۔ ایسٹر کلہ ۽ خلکہ، ہنام مس، دھول چاپ مس، خوشی خوشی اٹ گل جان غم تا گواچی کر سا ہرام تر، راہی کر یہ۔

اس دے گل جان تولوک کس اُرائی، کشیدہ اس خلکوس کہ ارغ تے بس۔ نہ ہاں نہ ہوں ہر فشت اس جوان لٹ تس تسیفے تے۔ اوکان گڈ ہڑوے ہندن بس مارنشہ

کر یکہ بسکہ گل جان ۽ لٹ تسکہ۔ گل جان بیوس تینا ارغ ۽ چھنگک نا سوب آن کس ۽ پانوکہ ہم کہ اونا ارغ اوڑتو دن کیکن۔ ہندن سال اس تڈینگا دازبیا انگل گل جان ہنامون ہڑینگا۔ منہ وخت آن گڈ اودے مارا اس مس۔ اوٹکا کہ داسہ امیل نوا جوان مرے ولے ہرا دے، امیل پین ہمار مر سا کرے۔

ہندا اوڑاٹ داقتا ہرام ۽ مہ سال مس۔ گل جان ۽ اسہ مٹراس ہم مس۔ ولے امیل نا حرکت آک داسکان ہمون نسر۔ چوہ کہ

نشہ کر یکہ بسکہ گل جان ۽ جوان لٹ تسکہ۔ ہندا لٹ آتا سوب آن گل جان نا ہڑتو م آدوک ہم پانسر۔ ولے ولدا ہم اوبادوی کتو پاتو۔ تینن اٹ نیازی اگہ جوان مرے تو تینا ارغ ۽ چھنگک کن ہر کچ اسکان کاہک۔ ولے خدا کن خیرات اٹ کہ جوان انگا بندغ ۽ اتنے گندہ تون شافک۔

گل جان تینا ارغ نا ظلم آتے پنج سال اسکان چپ کرے سگا۔ ولے اسہ دے امیل بھاز گیری مس ہر فے کتار ۽ پاسے تڑوہ نے۔ گل جان خلیس، و خلیس آن ترا ہناتینا باوہ نا ارائی توں۔ باوہ ۽ تینا کل ہیٹ آتے اول آن اخیر اسکان پارے۔ ایلو زدے امیل بس دنگ کن تے، گل جان ہنو۔ ہندا نیام اٹ مہ سال گدرینگار، گل جان تینا باوہ نا ارائی رینگا کہ۔ ارغ تے مسٹ تھو کہ تے گل جان تیت نیازی اس کس اوتیٹ مسٹ ہلنگ کتو کہ کہ باوہ نا پین خراب مر یک۔ علاقہ والا کہ بیوس مسٹ آن ارغ آن مر تولنگ ۽ نیازی نا بغاوت نکارہ۔

ارغ تے ہر اگل گل جان واپس ہلنگ اگہ بتو تو کنا غیرت مش تا مر یک، مخلوق کنے خراب و گندہ تلک۔ تینا عزت ۽ چھنگک کن

ٹوکا گل جان آسیاہ کاری نا دو بہ خلک۔ کہ دا گندہ ۽ نیازی اسے۔ کنے ہرا وخت دانا حرکت آتا ساسما تھو اونا کنا ارغ الا اس تینا باوہ نا ارائی توں۔ ارچنا نامہ ۽ مچ شارٹ درے بدنام کرے۔ کل مچ مسر فیصلہ کر یہ کہ گل جان ۽ بس کس فوئی ۽، اتنے کہ او مچ خلق وشارا نا پین ۽ بدنام کرینے۔ گل جان چوہ دانا بنگ تو تینا جان ۽ چھنگک کن باوہ نا ارغانا نت شپا دپت آتیٹ کام خلسا، کاٹم پین دتر چر ہناتینے پولیس تھانہ ٹی سر کرے، تا نکہ اودے اے خون خورا نہارا تیان پچھر۔

گل جان حفاظتی آ ادارہ ٹی پناہ ہلنگ خواہ سک۔ پولیس اودے واپس اونا باوہ و ارغ ۽ تنک نا جا کہ غا اودے عدالت اٹ درے مونی کرے۔ گل جان نا باوہ عدالت اٹ بس گل جان نانت تیا تھما کہ ارا نا عزت نا خاطر آن واپس بر۔ اونا لمہ ہم اوڑاوتھے۔ گل جان منا۔ دا خاطر آن آخا کہ او تینے محفوظ نکا بلکہ مسن تے ہندا امیل ایترہ کہ لمہ باوہ نا عزت و ارا نا عزت اوقتا عزت و جان وساہ آن ہم زیات ۽۔ ولے اتنے اسہ بیوس لاچار ۽ نیازی اسے نا زندگی نا پنج غزغ اس اف۔ بیرہ زینہ نا عزت ۽ نیازی ۽ پنج ۽ عزت اس اف۔ داخہ وخت گل جان داخہ ظلم سگا ڈکھ وویل سگا پنج الوں۔ بیرہ اوتینا سہ ۽ چھنگک کن ارغ الا داڑان زینہ نا عزت و غیرت ٹھی مسر۔

گل جان تینا ساہ انا پر واہ ۽ الساتینا باوہ نا عزت نا خاطر آن سر ہلک۔ و ہنگ آن گڈ او مخلوق ۽ ہندا پارے کہ سماء ای پچھرہ۔ کنے خلیرہ کسفرہ ولے ای تینا باوہ نا عزت نا خاطر آن ہنگ اٹ۔ او ہم چاہ سکہ، کل چاہسہ ولے وا ہم کس مونی بتو، کس اودے پچھتو، کس اس ہم دا ظلم ۽ توننگ کن مونی متو۔ آخر اونا غیرت مند انگا ارغ کلاش دوٹی بس ودا مسکین بیوس انگا ظلم انا خلوک آگل جان ۽ ہم کاری کر ساتینا است انا پدینی کن کسے، و تینا چناتے چوری کرے۔ دا ڈول اٹ گل جان نا ڈرڈان پر انگا زندر آخہ نا چٹ مس۔

گل جان تو آلو، ولے اونا ہراوہ کوکاراٹ پاریکہ کہ دینا دادے غیرت نا خون پاک۔ ولے دا اسہ سوچوک ۽ جھوک ۽ خون اسے۔ ہراڑے چندری نیازی و مسنک زینہ غا تا پین انا عزت ۽ چھنگک کن تینے ندر کرہ۔

کینسر آن کزیت

.....8 میکو پند خان برج

ولے نے دوٹی کر بیٹہ، ولے نی ہم کنا زند آن وانج اُس۔۔۔۔۔

اؤ ولے اخری وار کنا خن تیان دروت ہلسا ہو غسار راہی روان مس۔

کنا است ہم ہسون مس۔۔۔۔۔

ولے۔۔۔۔۔

مہ سال دانیام گدرینگار۔۔۔۔۔

اوڑتو آن پنج رابطہ متو۔۔۔۔۔

ولے اسہ دے ای تینا کاپی سے آ اونا نمبر ۽ خنات۔۔۔۔۔

است خواہیں کہ حال پر سی اس مرے۔

ای فون کر بیٹ۔۔۔۔۔

ولے سب سلامتتی نا حوال دوتو۔۔۔۔۔

اوشش ٹو مُت مہالو۔۔۔۔۔ او کینسر آن کزیت کر یس۔۔۔۔۔

کے اونا ایڑہ اس پارے۔۔۔۔۔

کوہ باتیل نا مجسہ شش ٹو مُت مہالو کینسر آن کزیت کرینے۔۔۔۔۔

داسہ کنانت تیان ڈخار بیگواہ مس۔۔۔۔۔

ڈنکد آسمان کنا کاٹم آتنگ کس۔۔۔۔۔

کنا خوجو بیک آک چہرہ ۽ ٹھپ کر یہ۔۔۔۔۔

کے اوڑتو آن مہر الو وا ہم اوڑکن دلترخ مسٹ۔۔۔۔۔

اوپارے کدای پشوان مروٹ ولے۔۔۔۔۔

بھاز ہرے تہو ۽۔۔۔۔۔

اونا ہیبت راست مس۔۔۔۔۔

بھاز ہرے مس۔۔۔۔۔

دا پشوانی کنے تریکا دلترخ کنگ ۽۔۔۔۔۔

ایڑے ہم خدا دل پروشی نا حق آتے کنے

آن پٹو بلو ۽۔۔۔۔۔

کن تون جواب مفرو۔۔۔۔۔

افسانہ 3

علم وزانت اٹ راج انارکھ

ماما علی بخش حوال ترسا خلق انا حالیت ۽ پارے۔ او ہندا پارے کہ دامنه وخت انا ۽ اسکول ہم بندے!

کامران سوچ کرے انتے بندے؟

ماما علی بخش پارے میرا مارا بند کرینے تے۔

کامران میرا مارا آن واجب کس ولے اسکول نا بند منگ ۽ اسہ چٹکو جھیزہ اس تکتو۔ ہندا اسکول بروک ۽ روتنائی نا گنڈ آئی سکے۔

ہندا سوب آن کامران پارے ای پگہ اسکول ۽ ملوہ۔

ماما علی بخش پارے۔ میرا مارا نے نساخا ایٹک۔

کامران پارے مامانی پاپین امریکن؟

ماما تون ہم پین چچ ۽ کسر اس الو ہندا سوب آن اوچپ کرے۔

پگہ غاسب تون کامران خلق انا چناتے گھو کرے کہ پگہ اسکول ملوک ۽ بریرے۔

سہب اتون کامران تینٹ اسکول ۽ ملاء چٹاک برسرو خانگ نا پنا مس۔

اوڑکن ہرکس مہر کر یکہ، کل اودے دوست توریہ۔ انتے کہ او علم انا دنیا ٹی بے کچ ذین کس۔ اونا ذہانت، علم دوستی، یعنی اوڑتو علم انا تیب و سمندر اس بند کس۔

ڈنکے تھوانا درگوارا نا سمندر، ڈنکے کوہ باتیل نا بالاد۔۔۔

دا خاطر ای اونا چون ۽ کوہ باتیل نا مجسمہ تتھاٹ۔

انتے کہ اوزن تون اور ہشتی کلاس آن میٹرک اسکان ہم کلاس کس۔ اوکل اتون بھازر بیانی اٹ گپ و تران کر یکہ مگر۔۔۔

ہرا تم ای اوڑتو ن ہیبت اس کروٹ۔۔۔ اونا چہرہ نا تاثر آک بدل مسرہ۔ اونا بالادنا کرچ آتے ٹی گڑیگ انگ اس پاش مسکہ۔ ای ہم دنخ اس جیران۔۔۔

اسہ دے کلاس اٹ بریک نا وخت آکے پارے۔۔۔

”کنے دا وڑ ہر پے ای سگ انا مارشت ۽ پرغوہ۔۔۔“

ای سر پند مسٹ کہ اودے کن تون مہر

دے انا دوا زندہ بچ کس کہ میرا مارا درک لگا کہ کامران اسکول ۽ ملانے۔ اوتینا سپاہی تون اسکول آسرس۔

ہندا ہیبت آتے ٹی سر کہ میرا مارا ماما علی بخش نا دکان آ بس۔ بیدس سلام آن بلال در تیان غیس کس۔

خلق اٹ درک لگا کہ میرا مارا کامران ۽ مس اس خلکے۔ تیوی خلق آمو نجائی نا جمر شلا۔

ارادے آن گنڈ بلال خلق آ بس، ماما علی بخش نا دکان آ ہنا ماما علی بخش بلال ۽ خنا اونا خنک خوبیگ آن پرمسر۔

بلال ماما علی بخش آن خلق انا حوال ۽ ہلک۔ ماما علی بخش خوبینکی آخن تخون بلال ۽ حوال ۽ پارے نا سنگت کنا حکم آن نمن منے اینواد مش تا گواچی ۽ نی ہم اگہ کنا کسر آ سلیس نا ہم ہند ہومرو!

بلال ۽ تینا سنگت نا ڈکھ ہشاس۔ او

انگا گپ آتے بنا کرے ولے براہوئی زبان اٹ۔۔۔

کنے چٹ جیران کرے، کہ نے کن ای براہوئی زبان ۽ مہ سال آن ہیل کنگ اٹ۔۔۔

اونا حسن وز بیانی پد ریہ ہنگ متوک۔۔۔ اوستینے ہنڈن بیہ فیس۔۔۔ ڈنکے پوسکن

برای آ مسٹر سینگار مریک۔ ای اودے تولیٹ تینا ہر کسہ غان پہہ کریٹ ولے۔۔۔ اوسر ہندی کن تیارالو۔۔۔

اوکنے بھاز میڑہ منت کرے کہ کن تون مہر

ای گلوئیہ، ای تلوی۔۔۔

ولے اوتینا خندا خودسر۔۔۔

امدل اسہ دے کنے است آ اتوس، داشام انا نمنی کن پشوان مروں ولے بھاز ہرے تموع۔۔۔

ای اودے پاریٹ۔۔۔

خدا کر یکہ نی کنا اولی مہروس، رب کعبہ نا قسم نے کن سگزی ۽ پرغناٹ

7 میکوپنہ غا برجاء

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

پدا اوکنے تیار ہی آتولے۔۔۔ تینا مہروان

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کریس۔ ای چندری سال مہالو آن

تخا۔۔۔ کنا بدن ناست ہر سینگا وای بے سیک سُن مسٹ۔

کہے بلکہ کن تون کناج کرک۔۔۔

کنا بلکہ تون مہر انا کہ مسٹ مہالو آن کنے

اُزریہ کری